

Kysymyksiä ja vastauksia.

429 Kys. H. W. Eräs nuori naishenkilö kertoi seuraavat tapaukset, joiden todistajaksi hän joutui ollessaan hoitamassa noin 25-30 vuotiasta toispuolisesti halvaantunutta naista. Potilas oli naimisissa ja yhden lapsen äiti. Ensimmäinen tapaus:

Vaimo seisoj selkää oveen päin. Äkkiä hän kaatui. Hän kertoi, että källynsä oli tullut sisään ovesta, lähestynyt häntä, tarttunut takaa häneen kiinni ja repäissyt lattialle. Hoitaja ei ollut ketään nähnyt, ei kuullut oven aukeavan.

Toinen kohta, jonka aikana hoitaja oli viereisessä huoneessa, mitään näkemättä ja kuulematta: Potilas makasi sängyssään valveilla. Äkkiä hän keskikäivällä veti peittoa kasvoilleen. Vähän ajan kuluttua hän huusi miestänsä nimeltä ja kysyi: „Menetkää niiden mukana?“ Hän kertoi, että työväen laulukkuoro oli ollut heillä ja laulanut kolme laulua. Häntä oli niin hävettänyt, kun oli sängyssä kuoron siellä ollessa, jonka tähden oli peittänyt kasvojaan. Hoitajatar muisti vaan yhden lauluista: „Jo lännen rannalla ruskottaa – – –“

Kolmas tapaus: Sairas nytkin vuoteessa. Äkkiä hän alkaa puhua källylleen kiukkuisena: „Maksa pois velkasi!“ Hoitaja tuli ottamaan kirjoituspöydältä maitorahaa. Potilas jatkoi: „Nyt ovat rahat sängyn alla.“ Toinen ei ollut mitään huomannut, mutta kumartui kuitenkin ja katsoi sängyn alle. Ja siellä oli kuin olikin rahaa. Vähää aikaisemmin oli huone puhdistettu ja silloin ei siellä ollut rahaa.

Ovatko tämmöiset tapaukset henkimaailman vaikutusta?

Vastaus. Miksei, sillä kuume esim. nostaa tajuntamme objektiiviseen kosketukseen psykologisten voimien kanssa, joita ei ole ainoastaan omassa aurassamme, vaan myöskin meidän ulkopuolellamme. Martti Humu-vainaja kertoi, että kun hän kerran nuorena aviovaimona sairastui vaikeaan tautiin, tauti alkoi eräänä yönä unohtumattomalla kummitusilmiöllä. Valvoessaan vuoteellaan M. H. äkkiä kuuli jonkun ratsastavan pihaan kovalla ryskeellä. Sitten kuului raskaita ja kalisevia, mutta silti joutuisia askeleita portaista ja viereisistä huoneista. Vihdoin aukeni ovi ja sisään astui keskiaikainen ritari rautaisissa tamineissa kiireestä kantapäähän. Hän seisoj kauan aikaa kuun valossa, ääneti tuijottaen makaavaan Martti Humuun. „En vie sinua vielä“, hän lopulta äännähti ja poistui samalla tavalla kuin oli tullut, jyskeellä ja melulla. Kun

tämän kirjoittaja syyskuussa 1914 sairastui tilapäisesti kuumeeseen ja oli pakotettu pysymään vuoteessaan, ilmestyi kolmantena päivänä hänen sänkynsä viereen vanhempi mieshenkilö, joka ääneen nauraen virkkoi: „Vai piti sinunkin sairastua yhdeksän päivän sotakuumeeseen!“ Sen sanottuaan hän poistui ja merkille pantava kohta oli, että kuume ja vuoteessa olo kesti täsmälleen yhdeksän päivää.

(Ruusu-Risti 1928 Lokakuu N:o 8, s. 284-285)